

CARTA A L'ENEMIC

Pseudònim: Mirall

2n ESO

Estimada por,

vull que el teu camí s'acabi aquí, ja no puc més, vull tornar a ser jo, l'adolescent que reia per tot, i aquí ningú veia apagada, sempre sent la llum, la que et guiava en una fosca nit.

Però ja és massa tard, el temps ha canviat, i la manera de veure la vida també ho ha fet.

Abans riure era quelcom que feia sense adonar-me'n , i ara no em queda un altre remei que haver de forçar un trist somriure, per poder sortir endavant. Callar-ho tot, és la sortida.

Qualsevol noia ho diria, mirar-se al mirall la satisfà, tant de bo això ho pogués dir jo, però un desig més que s'ho enduu tot a la merda.

Seguir endavant és l'únic que em queda, però en realitat, la noia que sempre somreia, es crema.

En les llàgrimes m'ofego, i en les llargues i fosques nits desapareixo. La gent no se n'adona en el dur dia a dia que pateixo.

La vida és un desastre, no l'hi trobo el sentit, alguns la pinten de color rosa, i jo la veig sempre de color gris. No sé ni per què estic aquí, l'únic que penso és que no soc feliç.

Però quan tot creia que es desmuntava, la vida per fi va ser justa amb mi, em va posar una persona increïble al meu camí, que entenia la situació de la qual no en puc sortir.

La vida t'ensenya que no tot és bonic, que encara que costi, has d'intentar poder seguir.

Mirar-te al mirall és complicat, perquè no em puc desprendre del meu enemic, al qual no surt ni sortirà mai del meu cap. No tinc esperança, sé que tot s'acabarà, però de moment, escriure és el motiu del qual puc deixar-ho tot escapar.

La música em curava, les tiretes pel meu cor trencat, on la meva amiga em va posar els auriculars, un gest que necessitava, perquè ella ho entengués tot. Sabia que estava malament, ja no em veia somriure, el cor estava trencat en parts, però en lloc de marxar, va posar música, i em va dir que ho oblidés tot.

No saben que és mirar-se al mirall i sentir-se encara més trista, avergonyir-te del teu cos, i voler desaparèixer. La vida canvia a partir d'ara. On m'he d'enfrontar amb el meu cap, si encara vull seguir en aquesta vida lluitant. La societat no ho entén, lo dur que arriba a ser, en una adolescent, que estigui patint tot això.

El dolor arriba, no em para de consumir, però només em queda forçar el somriure, per amagar realment com estic.

Les culpes em mengen, sento que no puc parar de fer mal, mirar a la meva amiga, i sentir les llàgrimes que em rellisquen pel rostre, perquè sé, que li estic fent mal. Els ulls clars s'enfosqueixen, el somriure va perdent forma, i la vida el sentit.

Els núvols tapen el sol, la tempesta ja arriba, llamps i trons només s'escolten, no puc trobar ni un sol trist segon de calma, entre tot aquest desastre.

Les princeses lluen vestits, se senten precioses, esperen a ser salvades per un príncep i no ploren. Això sempre em deien a mi, però tinc clar que a princesa no hi vull pas arribar. Jo ploro per desfogar-me, les paraules m'inspiren, on crec llargues i simbòliques poesies, que si algú les llegís, reflexionaria. Tampoc no puc lluir ni un simple vestit, perquè mirar-me al mirall és el meu pitjor enemic.

Soc forta i valenta, la vida m'ha ensenyat a sortir endavant, a no explicar res, i a salvar-me sola, sense l'ajuda de ningú.

A molts la mort els fa por, jo la veig com una etapa més de la vida, el lloc on aniré, quan s'hagi acabat tot, on per fi podré ser feliç, dormint plàcidament.

No sé si marxar és el correcte, però la meva amiga en té més de por que jo, li desitjo el millor, i que mai, hagi de patir tant, com he hagut de fer jo.